

[Valdemar Thomsen.]

til Bunds gaaende Ændring vil være Forudsætningen for, at Udviklingen kan ledes i den rigtige Retning, i Retning af et højere Lønniveau, og jeg tror, at vi ved at undlade at gaa til en saadan Ændring vil komme til at betale i Form af stigende Arbejdsløshed og Fattigdom, med yderligere økonomisk og moralsk Ødelæggelse.

Regeringens Stilling til Rentespørgsmaalet har hidtil været mig en Gaade, og er det for øvrigt endnu, trods den foretagne Diskontonesættelse. Saa vidt mig bekendt har vi hidtil haft Verdensrekord, hvad Rentens Højde angaar, og det vil med andre Ord sige, at vi her i Landet har ført an paa det Omraade med en udpræget kapitalvenlig Politik. Hvilken Begrundelse er der for, at Erhvervslivet har været saa haardt belastet med Renteudgifter og Kurstab? Og hvad Mening er der i, at Diskontoen her i Danmark endnu er $4\frac{1}{2}$ pCt. samtidig med, at den i Berlin er $3\frac{1}{2}$, i London 2 og i New York 1 pCt.? Hvis man vil stimulere Produktionen og modvirke Prisforhøjelser, maa vi bort fra Bramsnæs's mosgroede Teorier og ned paa et langt lavere Renteniveau. Nu er Hr. Bramsnæs og Handelsministeren vel sagtens ved at blive bange for Efteraarets misforstaaede økonomiske Dispositioner, men vi maa længere ned med Renten. Vi skal ikke, som det er sket, her i vort Land kæle for den passive Kapitalist, men vi skal søge at lægge den aktive Producent de færrest mulige Hindringer i Vejen. Dyre Penge fører altid til Stagnation, det burde Regeringen i Tide have skrevet sig bag Øret.

Af det, jeg her har sagt, vil det fremgaa, at et til Tiden svarende økonomisk Program efter min Mening maa gaa anderledes i Dybden end det foreliggende Lovkompleks. Bondepartiet kan ikke — det har vi haft Lejlighed til nu at give Udtryk for — se noget stort i de foreliggende Forslag. Dels maa de betragtes som forholdsvis smaa Ting, dels som Misforstaaelser og dels som fortsat Lapperi følgende den gamle Fagforeningslinie. Gennem Kreditfonden vil man nu i Fortsættelse af det, der er foregaaet hidtil, sanere Byerhvervene inflatorisk, samtidig med at man fortsætter en deflatorisk Sanering af Landbruget. Tilpasning er nødvendig, sagde den højtærede Statsminister, og den søges altsaa nu praktiseret paa den Maade, at Byerhvervene faar endnu kortere Arbejdstid, og derved, at Landbrugets Lønudgifter forøges. Resultatet bliver, at Arbejdstiden i Byerne

bliver til det rene ingenting, samtidig med at Landbruget slider sig en Pukkel til, for det første, fordi den fornødne, virkelig egnede Arbejdskraft ikke kan skaffes, og for det andet, fordi det ikke bliver i Stand til at betale de store Lønudgifter.

Bondepartiet ser derfor saadan paa det, at et tidssvarende økonomisk Program maa indeholde Bestemmelser, der effektivt løser Problemet vedrørende det rette Forhold mellem Lønninger og Produktionspriser, samt en dybtgaaende Rentesaenkning. Derforuden maa — det synes vi dog skulde følge af sig selv — Statens Udgiftsbudget tilpasses til Skatteevnen og de ændrede økonomiske Forhold. Vi mener, at Tvangsauktionerne, saaledes som Situationen ligger, bør standses, og at et Moratorium for Landbruget maa gennemføres, indtil Landmændene faar Mulighed for igen at betale enhver sit. Endelig vil det være paakrævet — og forinden dette sker, tror jeg ikke paa den Fremgangslinie, som Statsministeren saa smukt talte om —, absolut paakrævet, at Bengnaveri og Bierhvervsbjærgsomhed banlyses, at Sammenblanding af offentlig og privat Virksomhed og af Lovgivningsmagt og Administration ophører, at der kort sagt skabes rene Linier i offentlig Administration. En Regering, der ikke kan eller ikke vil se, at saadan maa det være, og handle derefter, en saadan Regering passer afgjort ikke til den jernhaarde Tid, vi staar over for.

Oluf Pedersen: Det er over for de stigende Varepriser og stigende Lønninger tidligere sagt fra vor Side, at dette ikke var en Skrue uden Ende, men at det maatte ende med en Forskrækkelse, hvis ikke der blev sat en Stopper derfor. Derfor er vi tilfredse med dette Lovforslag, ikke mindst efter, at der først er sat ind mod Varepristigningen. Forslagets Forudsætning er, at Livsfornødenheder ikke stiger i Pris, og — saa Fald er det urimeligt at tro, at Lovforslaget vil blive til Skade for Arbejderne, thi de vilde altid komme bagefter, og tilmed vilde jo Lønstigningen føre til stadig større Lediggang. Derfor anbefaler jeg Forslaget, i Haab om, at Forudsætningen ikke brister, og det er Regeringen, som maa sikre dette.

Ved Behandlingen af dette sidste og 9de Lovforslag af hele Komplekset ønsker jeg som Ordfører for Hans Majestæts eneste loyale Opposition, Danmarks Retsforbund, at gøre nogle politiske Bemærkninger i Forbindelse med hele denne Lovgivning. Jeg har lige udtalt mig om selve det foreliggende Forslag om Pristalsregulering, som